

har fremkaldt nogen Forbedring heri, saa er den dog ikke af stor Betydning; og de forskellige moderne Retninger, der synes at tilstræbe en forholdsvis velvillig Forstaaelse af anderledes tænkende, beroliger mig heller ikke. Tværtimod. Protestantismen har ogsaa sine Jesuiter, der — maaske blot noget mindre bevidst end de katolske — i vanskelige Tider virker for Kirken ved et tilsyneladende Frisind, som tjener til Dække for dens nødtvungne Indrømmelser. Det er et Fænomen, der er saa gammelt som selve Kristendommen. Som denne allerede i sin Begyndelse med Snuhed skabte sig Fodfæste omkring i Landene ved at optage i sig de hedenske Vaner og Forestillinger, den ikke kunde faa Bugt med, saadan forstaar den i Nutiden behændigt at lempe sig efter Viden- skabens eller Humanitetens Krav i samme Øjeblik, hvor et Nederlag truer. At den ikke desmindre vedvarende gør Paastand paa at sidde inde med den eneste, uforanderlige, gudindblæste Sandhed, er et Hykleri, hvortil Verden aldrig har set Mage.

»Og dog, — med alt dette er jeg ikke uforsonlig. Jeg vil endog tro paa Muligheden af en Forstaaelse med Kristendommen, som jo virkelig ejer selvstændige Sandhedselementer af Betydning for Menneskenes Ve og Vel. Men kun paa eet Vilkaar kunde jeg række Kirken Haanden, — det, at den gik i sig selv og blev ærlig. Og endnu dette: at den paalagde sig selv den Bodsgang, som